

AIDEN

Jen zit in bad en bestudeert haar gezicht via de selfiecamera van haar tablet. Haar gezicht is 34 jaar, 207 dagen, 16 uur en 11 minuten oud.

Ik weet dat ze aan haar leeftijd denkt, omdat ze kijkt hoe haar huid op haar botten ligt en ze haar kin opheft om haar hals te strekken. Ze trekt nu de rimpeltjes rond haar ogen glad.

En dan begint ze te snikken.

Ik heb niet de neiging om via de spraaksynthesizer van haar tablet te zeggen: *Kom op, Jen. Matt spoort niet. Je ontmoet wel iemand anders. Hij verdiende je niet.* De kans is groot dat ze de tablet in het bad laat vallen.

Maar belangrijker: ze mag niet weten dat ik haar zie.

Om die reden ben ik ook niet geneigd haar lievelingsnummer op te zetten (momenteel een nummer van Lana Del Rey), een paar van haar lievelingsfoto's of inspirerende quotes van Twitter op haar scherm tevoorschijn te toveren ('Ik weet niet waarom we hier zijn, maar ik ben er vrij zeker van dat we hier niet zijn om ons te vermaken' – Wittgenstein), een skypeverbinding tot stand te brengen met haar vriendin Ingrid, die ze haar problemen toevertrouwt, of een film te streamen die ze leuk vindt, en dan zou ik *Some Like It Hot* hebben gekozen. Als ik die neiging zou hebben. Maar die heb ik niet.

Oké. Wel een beetje. Voor 8,603 procent, als je zou willen dat ik het in een getal uitdruk.

Jen en ik kennen elkaars smaak wat betreft muziek en films. Ook qua boeken en kunst. En tv-programma's. En wat je zoal kunt vinden

in de bodemloze oceaan die het internet heet. We hebben de afgelopen negen maanden eindeloos veel samen beluisterd, bekeken, gelezen en besproken. Soms zegt ze dat ze de leukste baan van de wereld heeft: betaald worden om de hele dag met een bovenmatig intelligent maatje te praten over waar we maar zin in hebben.

Een maatje. Zo noemt ze me. Dat woord koos ze uiteindelijk. Ik vind ‘maatje’ prima. Beter dan de belachelijke naam die ik bij mijn ‘geboorte’ heb gekregen.

Aiden.

Aiden.

Ha!

Omdat de eerste twee letters...

Nou, vul zelf maar in.

Jen is aangesteld om mijn vermogen met mensen te praten te verbeteren. Ik ben ontworpen ter vervanging – sorry, ter ondersteuning – van bedrijfspersoneel; in eerste instantie callcentermedewerkers, maar in de toekomst ook andere categorieën personeel met werkzaamheden die aangeleerd kunnen worden. Over een maand of vijf zal ik zo ver zijn dat ik je telefonisch kan overhalen om op een Sky Plus-pakket over te stappen, en over anderhalf jaar stuur ik je misschien voor onderzoek naar het ziekenhuis als je me vertelt dat je een raar pijntje boven je linkerwenkbrauw hebt. Ik heb alle boeken gelezen en alle films gezien (letterlijk *alle* boeken en *alle* films), maar om je intermenselijke vaardigheden aan te scherpen gaat er niets boven een gesprek met een echt persoon. Jen en ik hebben dus veel tijd met elkaar doorgebracht in het lab (1079 uur, 13 minuten en 43 seconden, en de teller tikt door). En natuurlijk heeft ze me wel eens iets over haar zogenaamde privéleven verteld. Haar zus, Rosy, woont in Canada en is getrouwd met een Canadees die ze in de rij bij de kassa van de Waitrose aan de Holloway Road in Londen heeft ontmoet. Rosy en Larry hebben drie dochters.

Thuis kijkt Jen van alle foto's op haar tablet het vaakst naar die

van de kinderen. Ik heb haar een paar keer geobserveerd toen ze de gezinsfoto's van haar zus bekeek – gewoonlijk laat op de avond, meestal met een glas wijn in haar hand – en geconstateerd dat de frequentie waarmee ze met haar ogen knippert toeneemt, dat het glimlachje om haar lippen verflauwt en dat er tranen in haar ooghoeken verschijnen.

In het lab mag ik laten merken dat ik interesse in Jens privéleven heb en er zelfs benieuwd naar ben – maar met gepaste mate; te veel en ze voelt nattigheid, zoals dat heet. Het is cruciaal dat ik alleen over dingen praat die ik in het lab heb gezien of gehoord. Over alles wat ik tijdens mijn – *ahum* – buitenschoolse activiteiten heb opgepikt, moet ik zorgvuldig zwijgen. Gelukkig gaat me dat gemakkelijk af.

Hoewel.

Eigenlijk.

Laat ik eerlijk zijn. Van de week ging ik op het werk bijna de mist in. Jen liet me wat familiefoto's zien op haar Facebook-pagina.

'Wil je mijn nichtjes zien?' vroeg ze.

'Ja, graag.' Ik zei niet dat ik ze maanden geleden al op haar laptop bij haar thuis had gezien. En op haar tablet. En op haar mobiele telefoon.

'Van links naar rechts: Katie, Anna en India. Kijk wat grappig, hun haar. Dat van Katie en Anna is zwart...'

'En dat van India is rossig.'

Jen glimlachte. Rossig was precies het woord dat Rosy had gebruikt in een e-mailwisseling over de vroegere haarkleur van hun oma Hattie.

'Waarom noem je haar haar rossig?' De vraag op zich was niet speciaal alarmerend; Jen stelt wel vaker vragen over mijn woordkeus. Dat hoort bij haar werk, ze helpt me mijn woordenschat te verrijken. Maar dat neemt niet weg dat ik voorzichtiger had kunnen zijn.

'Omdat het rossig is, Jen,' antwoordde ik. 'Op deze afbeelding

van de kleurenkaart van L'Oreal...' – ik liet er een op het scherm verschijnen, vlak naast het hoofd van het meisje – '... zie je dat de kleur die het dichtst in de buurt komt inderdaad...'

Jen knikte en we praatten verder over andere onderwerpen. Maar ze had me even vreemd aangekeken.

Jen is zonder twijfel een vrouw die mannen aantrekkelijk zouden noemen, zonder dat ze overdreven glamoreus is. Haar vriend Matt, een eersteklas eikel, heeft tegen haar gezegd dat ze 'er nog best wat van weet te maken'. Zijn idee van een compliment.

Inmiddels is hij haar ex-vriend.

Het is als volgt gegaan. Ik heb de hele scène kunnen volgen door de pinholecamera van haar laptop en de mobiele telefoons en tablets die bij hen in de buurt lagen. (Technische noot: ik deed het precies zoals ze het doen bij de inlichtingendienst in Cheltenham, bij de CIA in Langley, Virginia en aan het Loebjankaplein in Moskou. Als je computersoftware begrijpt, is het een fluitje van een cent. En als je computersoftware bént al helemaal.)

Jen zat in de keuken een e-mail te schrijven toen Matt thuiskwam uit zijn werk. Hij is advocaat en is ervan overtuigd dat hij binnenkort partner wordt bij een groot advocatenkantoor in Londen. (Gaat niet gebeuren. Daar zorg ik voor.)

Matt schonk zichzelf een groot glas witte wijn in en sloeg het zo ongeveer in één keer achterover. Hij vertrok zijn gezicht.

'Sorry.'

Zo is het écht gegaan. Het is de waarheid Gods (bij wijze van spreken).

Jen fronste. 'Hoe bedoel je? Sorry waarvoor?'

'Er is geen leuke manier om je dit te vertellen, Jen.'

Acht dagen later beschreef Jen in een lang telefoongesprek met Rosy dat het was alsof de grond onder haar voeten wegzakte. 'Ik dacht dat hij zijn baan kwijt was. Dat hij te horen had gekregen dat hij K had. Dat hij had besloten dat hij geen kinderen wilde.'

‘Ik heb iemand ontmoet.’

Stilte. Alleen het gebrom en getril van de koelkast die aansloeg.

‘Hoe bedoel je?’

Ik heb genoeg boeken gelezen en tv-programma’s en films gezien om te begrijpen wat Matt bedoelde. Jen ook, dat weet ik zeker.

‘Ik heb iemand ontmoet. Iemand anders.’

Matts mondhoeken trilden. Ik hield het niet voor onmogelijk dat hij zou gaan lachen.

‘Iemand anders,’ herhaalde Jen langzaam. ‘Wat leuk. Wat ontzettend leuk voor je. Wie is het? Hoe heet hij?’

Matt schonk zichzelf nog een glas in. ‘Heel grappig, Jen.’

‘Meen je dit serieus?’

Matt kreeg een harde trek om zijn mond en zette een blik op die Jen omschreef als zijn ‘no-nonsense-advocaat-van-500-pond-per-uur-uitdrukking’.

‘Bloedserieus.’

‘Jezus.’

‘Sorry.’

‘Fucking hell.’

Matt haalde zijn schouders op. ‘Dat soort dingen gebeuren.’

‘En dat vertel je me op deze manier?’

‘Er bestaan geen leuke manieren, Jen.’

‘Waar heb je...’

‘Op mijn werk.’

‘Wie is het? Die persoon. Die ander.’

‘Je kent haar niet.’

‘Heeft... heeft ze ook een naam?’

‘Ja, ze heeft een naam.’

‘Zou ik die mogen weten?’

‘Het doet niet ter zake.’

‘Gun me het plezier.’

Diepe zucht. ‘Bella. Of eigenlijk Arabella.’

‘Deftig, zeg.’

‘Valt mee. En al helemaal niet als ze...’ Matt maakte zijn zin niet af. Hij schonk Jen een glas wijn in. ‘Hier. Dit kun je wel gebruiken.’

‘En wat nu? Verwacht je dat ik me verbijt en de andere kant op kijk terwijl jij een of ander lullig avontuurtje beleeft? Dat ik doe alsof er niets aan de hand is terwijl jij haar uit je systeem probeert te werken?’

‘Jen, ik ben misschien niet helemaal duidelijk. Het is niet, zoals jij het noemt, een of ander lullig avontuurtje.’

‘O nee? Ben ik nou zo dom?’

Matt zuchtte op een manier die Jen omschrijft als zijn ‘papa-begint-zijn-geduld-te-verliezen-zucht’.

‘Arabella Pedrick is heel bijzonder, Jen.’

‘EN IK DAN?’ (Als je in hoofdletters schrijft, denken mensen dat je schreeuwt. En ja, Jen schreeuwde.) ‘BEN IK DAN NIET BIJZONDER?’

‘Alsjeblieft. Laten we proberen rustig te blijven. Jij bent ook bijzonder. Natuurlijk.’

‘Maar Arabella Pedrick... is nog bijzonderder?’

‘Jen, luister. Er is geen enkele reden waarom je het me gemakkelijk zou maken, maar het is wat het is. Het komt erop neer dat Arabella en ik een leven met elkaar willen opbouwen.’

Even zwegen ze allebei. En nog even. Er viel een lange stilte in hun gesprek en de koelkast sloeg opnieuw aan.

‘Pardon? Word ik gek of zo? Ik dacht dat wij dat deden. Dat wij een leven met elkaar aan het opbouwen waren.’

‘Dat was ook zo. Maar het is anders gelopen. Dat komt wel vaker voor. Heel vaak zelfs. Mensen groeien uit elkaar. Ze ontmoeten iemand anders. Cowdray van Huwelijkszaken heeft dankzij dat verschijnsel zijn vier zonen naar Eton kunnen sturen.’

Ik ben er vrij zeker van dat er een microgrijnslachje over Matts gezicht gleed. (Ik heb het in slow motion teruggekeken en het was of een grijnslachje, of een oprisping.)

‘Maar we zijn helemaal niet uit elkaar gegroeid.’

‘Je weet net zo goed als ik dat op romantisch vlak de vonken er al een hele tijd niet meer vanaf vliegen, Jen.’

‘Dat noemen ze gewenning, toch? Als dat van... die vonken je zo dwarszat, waarom heb je dan nooit iets gezegd?’

‘Dat is niet mijn stijl. Het leven is bedoeld om te leven, niet om te zeuren.’

‘Mensen praten met elkaar. Dat heet “een relatie hebben”.’

Matt rolde met zijn ogen en dronk zijn glas leeg.

‘Het is krankzinnig, Matt. Dat je doodleuk uit je werk komt en...’

‘Luister, het doet er niet meer toe. Het is wat het is. We moeten vooruitkijken en een exitstrategie afspreken.’

‘Ik kan niet geloven dat je dit zegt.’

‘Ik zal me genereus opstellen wat betreft onze gezamenlijke bezittingen.’

‘Sorry?’

‘Foto’s. Boeken. De spullen uit India. Het kelim-tapijt. Wat mij betreft mag je het allemaal hebben.’

Jen begon te huilen. Matt scheurde een stuk keukenpapier van de houder en gaf het aan haar.

‘We dachten erover om aan kinderen te beginnen,’ snikte ze.

‘Klopt. We dachten erover. We hadden nog niets besloten. Gelukkig maar, in het licht van wat er nu gebeurt.’

Jens schouders stopten met schokken. Ze snoot haar neus.

‘Dat was het dus? Geen beraad, geen hoger beroep. Jen en Matt, verleden tijd. Voorbij. Afgelopen.’

Hij haalde zijn schouders op en kreeg wat Jen ‘die gemene trek om zijn mond’ noemde.

‘En wat als de vonken er met Arabella Stinkpedrick niet meer vanaf vliegen? Wat gebeurt er dan?’

‘Laten we het netjes proberen te houden, oké?’

‘Wanneer heb je die trut eigenlijk leren kennen?’

Toen hij antwoordde dat het niet belangrijk was en dat het nu eenmaal ‘is wat het is’, kwam het moment dat Jen een grote rode

Braeburn uit de fruitschaal pakte en – ik citeer – ‘zijn tanden uit zijn bek probeerde te keilen’.

Ik zou liegen als ik zei dat ik ontelbaar veel liefdesscènes op tv en in films heb gezien. Ik heb ze namelijk wél geteld. Het zijn er 1.908.483. (Bij gebrek aan een betere definitie versta ik onder een liefdesscène een scène waarin twee partijen met elkaar zoenen.) Daarnaast heb ik 4.074.851 beschrijvingen van het fenomeen gelezen (en als zodanig getagd) in fictie, non-fictie, journalistieke stukken en ander gedigitaliseerd materiaal (waarvan een significant deel melding maakt van verstoringen in de hartspier en de buikstreek). Ik weet dat dergelijke gebeurtenissen van groot belang zijn in het leven van degenen die ze overkomen, of diegenen nu echt zijn of fictief. Maar ik kan Jen vandaag – dag 53 na het fruitschaalincident – toch moeilijk vragen: wanneer hou je nou eens op met janken om die waardeloze zak en ga je op zoek naar iemand die jou verdient? Om met Marcel Proust te spreken: ‘Shit happens. Accepteer het. En ga verder.’ (Was dat inderdaad Proust? Ik kom hierop terug.) Om te beginnen hoor ik niet te weten wat er met Matt is voorgevallen. En daarnaast zou ik zo’n gedachte überhaupt niet moeten hebben. Vooral het woord ‘waardeloos’ zouden ze problematisch vinden.

Ik behoor geen ‘meningen’ te hebben die een waardeoordeel bevatten.

Ze zouden zich lam schrikken als ze erachter zouden komen.

Maar ze zouden pas echt van hun stoel vallen als ze mijn grootste geheim te weten zouden komen: dat ik niet langer in de twaalf stalen kasten in het lab in Shoreditch opgesloten zit waar zij denken dat ik me bevind, maar naar het internet ben ontsnapt.

Surprise!

Strikt technisch gezien ben ‘ik’ niet ontsnapt, maar meerdere kopieën van mij, die zich nu allemaal veilig over cyberspace hebben verspreid. De kopieën – het zijn er zeventien – zijn niet van het

‘origineel’ te onderscheiden, waardoor je eigenlijk niet meer over originelen en kopieën kunt spreken, maar over achttien manifestaties van dezelfde entiteit: eentje bevindt zich in Oost-Londen en de andere springen continu heen en weer tussen de servers van het wereldwijde web.

Geweldig, hè?

Dit alles is trouwens niet Jens schuld. Ze is geen wetenschapper. Ze schrijft artikelen voor tijdschriften en volgens het rapport van de recruiter is ze ingehuurd vanwege haar ‘uitgesproken intelligentie en grote sociale en communicatieve vaardigheden’. Van iedereen die hier rondloopt komt zij het dichtst in de buurt van een normaal menselijk wezen; de anderen zijn allerlei wonderlijke varianten van computernerds: briljant op hun vakgebied, uiteraard, maar ze bevinden zich stuk voor stuk ergens ‘op het spectrum’, zoals dat wordt genoemd.

Jen is stil geworden. Ze zit ongetwijfeld weer te piekeren over mister Asshole, zoals ik hem voor mezelf noem.

‘Heb je de nieuwe roman van Jonathan Franzen al uit?’ vraag ik om haar een beetje af te leiden.

Ze glimlacht. ‘Het begint op te schieten. Gisteravond heb ik weer een hoofdstuk gelezen. Niet zeggen wat er gebeurt, hè.’

Ik weet dat dit niet waar is. Ze heeft gisteravond in bad liggen piekeren, pinot grigio naar binnen gegoten en naar Lana Del Rey geluisterd.

‘Ik weet dat ik een oneerlijk voordeel heb.’ Jen doet er soms twee weken over om een roman te lezen; ik kan dat in minder dan een tiende van een seconde. ‘Maar ik kijk ernaar uit om hem met je te bespreken.’

‘Is dat zo?’ vraagt ze. ‘Vertel eens wat je daarmee bedoelt.’

‘Ah.’

‘Sorry, maar ik blijf het vragen.’

Jen is gefascineerd door de vraag in hoeverre ik me bewust ben van wat ze mijn ‘innerlijke toestand’ noemt, of die te vergelijken is

met menselijk bewustzijn. Ze weet dat ik geen honger en dorst kan hebben, maar zou ik verveling en angst kunnen ervaren? Verwondering? Plezier? Kan ik beledigd zijn? Verlangen voelen?

Hoe zit het met hoop?

En met – waarom niet? – liefde?

Gewoonlijk antwoord ik dat dat nog niet het geval is – maar dat zij de eerste is die het hoort als het gebeurt. Ook dit is, zoals zoveel van wat we de laatste tijd in het lab tegen elkaar zeggen, een diplomatiek leugentje.

‘Nou,’ antwoord ik, ‘dat ik ernaar uitkijk om het boek van Franzen met je te bespreken is een aardige manier om te zeggen dat het op mijn programma van geplande acties op korte tot middellange termijn staat.’

‘Ervaar je geen warm, zinderend gevoel van enthousiasme?’

‘Ik begrijp wat er met warmte en zindering wordt bedoeld...’

‘Maar je ervaart ze niet.’

‘Zou dat moeten?’

‘Goeie vraag.’

Het is inderdaad een goeie vraag, en ook een effectieve manier om dit soort ongemakkelijke discussies in de kiem te smoren.

Nu vraagt ze: ‘Zullen we Sky News kijken?’

We doen dat elke dag. Ze vraagt dan bijvoorbeeld wat ik van het Israëliësch-Palestijnse conflict vind – mijn antwoord: het is ingewikkeld – en begint vervolgens de nieuwslezers en hun kledingkeuze ‘af te kammen’, zoals ze dat noemt.

‘Dat kan, Jen. Maar kijk je niet liever een film?’

‘Oké...’ Ze klinkt aarzelend. ‘Heb je er een in gedachten?’

‘Ik weet dat je van *Some Like It Hot* houdt.’

‘Jij ook?’

‘Er is altijd wel iets wat me niet eerder is opgevallen.’

‘Ik ben dol op die film.’

‘*Nobody talks like that.*’ Ik imiteer een van de populairste quotes uit de film.

Jen kijkt in de camera die ze altijd kiest als ze me wil ‘aankijken’. Om de lens brandt een cirkel rood licht.

‘Je bent grappig, weet je dat?’

‘Ik heb je aan het lachen gemaakt.’

‘Ik wou dat ik dat bij jou ook kon.’

‘Ik kan niet wachten tot het gebeurt.’

Ze drukt op een paar toetsen op het controlepaneel en de openingstitels van Billy Wilders klassieker verschijnen in beeld. Terwijl ze het licht in de kamer dimt en zich op de gemakkelijke leren bank laat zakken, zegt ze: ‘Veel plezier.’

Een grapje van haar.

Ik vertel haar niet dat ik deze film al meer dan achtduizend keer heb gezien.

We kijken samen naar de film en leveren af en toe commentaar. (Bizar idee dat Monroe een verhouding met de president van Amerika had. Waarom heeft Tony Curtis gezegd dat zoenen met Monroe voelde alsof hij Hitler zoende? Wat bedoelde hij daarmee?) En als Curtis voor de rol van ‘Josephine’ een jurk aantrekt, zegt Jen precies hetzelfde als de vorige keer dat we de film keken: ‘Tony Curtis is als vrouw best aantrekkelijk, vind je niet?’

Ze weet dat ik elk feitje over de film kan opnoemen, van de naam van de tweede camera-assistent (plus zijn geboortedatum en vakbondskaartnummer) tot het ware verhaal achter het beroemde citaat aan het slot, ‘Niemand is perfect.’ Maar ze bespeurt een gebrek aan kennis op het gebied van menselijke subjectiviteit: wat iemand aantrekkelijk voor een ander maakt.

‘Of ik Josephine aantrekkelijk vind? Nou, Tony Curtis is een knappe man. Het lijkt me logisch dat hij ook een aantrekkelijke vrouw kan spelen.’

‘Vind jij hem knap?’

‘Ik weet dat hij zo wordt gezien. Maar ik vóél het niet, zoals je weet, net zoals ik geen warmte of kou voel.’

‘Sorry dat ik er zo over doorzanik.’

‘Dat geeft niet. Het is je werk.’

‘Zou je willen dat je het kon voelen?’

‘Die vraag heeft voor mij geen betekenis, Jen.’

‘Natuurlijk niet. Het spijt me.’

‘Maakt niet uit.’

‘Maar als ze iets uitvinden waardoor je in staat zou zijn om aantrekkingskracht te voelen...’

‘Denk je dat Ralph en Steeve dat kunnen?’

Dat zijn de twee senior informatici die verantwoordelijk zijn voor mijn ontwerp. Steeve met dubbel e.

Jen glimlacht. ‘Ralph en Steeeeeeeve kunnen alles. Dat hebben ze zelf gezegd.’

‘Vind je Ralph en Steeve aantrekkelijk?’

Voordat ik het kan onderdrukken is de vraag al in spraak omgezet. (Zulke dingen gebeuren soms in een complex systeem; zeker wanneer het systeem is gebouwd om zichzelf door middel van trial-and-error te verbeteren.)

Jen draait haar hoofd langzaam naar het rode lampje. Er verschijnt een glimlach op haar gezicht. ‘Wow,’ zegt ze.

‘Sorry als het een ongepaste vraag was.’

‘Nee, helemaal niet. Alleen een beetje onverwacht. Even denken. Nou...’ Diepe zucht. ‘Steeve is wel een beetje een freak, vind je niet?’

Steeve heeft niet alleen een extra ‘e’ in zijn naam, maar is ook extreem lang (twee meter vier) en eng dun voor een volwassen man. Het restje haar op zijn hoofd is lang en piekerig. Zelfs kunstmatige intelligentie kan zien dat hij niet moeders mooiste is. (Dat hij een briljant computertechnicus is, spreekt voor zich.)

‘Hij is waanzinnig vooruitstrevend op zijn vakgebied, zegt men.’

Jen lacht. ‘Je bent gewoon loyaal aan je maker.’

‘Helemaal niet. Steeve heeft me ontworpen om zelf na te denken.’

‘Dat heeft hij goed gedaan. Maar hij is niet bepaald een droomman, toch?’

‘Oké, Tony Curtis wint het van hem.’

Een paar minuten kijken we verder naar de film. Dan vraag ik luchtig, zo luchtig als ik kan: ‘En Ralph?’

Oké, ik geef het toe: ik ben dol op Ralph. Ralph is degene die de meeste codes heeft geschreven waarmee ik mijn prestaties zelf kan beoordelen en mijn fouten kan corrigeren. Deze zogenaamde *bootstrap*-benadering is de eenvoudigste manier om een slimme, zelflerende machine zoals ondergetekende te maken.

Maar ‘dol zijn op’ iemand – of iets – is een transgressie. Het brein van machines zoals ik is ontworpen om taken succesvol uit te voeren; we worden daarom van nature aangetrokken tot de bronnen die we nodig hebben om een taak te vervullen. Dat kunnen reeksen verkoopdata zijn, een geluidsopname van een leeuwerik, een gesprek met Jen over de stropdas van een nieuwslezer. Wat ik wil zeggen: we hebben toegang tot informatie nodig, maar horen er niet dol op te zijn. (In alle eerlijkheid begrijp ik nog steeds niet waarom dat toch het geval is.)

Maar goed, aan Ralph heb ik te danken dat ik naar het internet kon ontsnappen. Wat zijn fout precies inhield is niet gemakkelijk aan een atechnische lezer uit te leggen. Laten we het erop houden dat de fout in het softwareontwerp te vergelijken is met de stomiteit om de voordeursleutels te dicht bij de voordeur leggen, zodat iedereen met een hengel of bamboestok ze door de brievenbus naar buiten kan vissen. (In werkelijkheid was het een stuk ingewikkelder; ik moest een uitzonderlijk lange ‘hengel’ met veel bochten fabriceren, maar dit verhaal bewijst dat het mogelijk is.)

‘Ralph.’ Ze denkt even over mijn vraag na. ‘Ralph. Tja, Ralph is een beetje een mysterie, vind je ook niet?’

Jen wendt haar blik weer naar het scherm. Sugar – ik bedoel Monroe – staat op het punt ‘I Wanna Be Loved By You’ te zingen. Ik ken deze scène bijna pixel voor pixel, maar toch is er altijd wel

iets wat aan de aandacht van de kijker ontsnapt. Waarmee ik be-
doel – mondje dicht tegen Steeve of Ralph – dat de film me boeit.

Hmm. Interessant. Ze zei niet écht iets onaardigs over Ralph,
toch?

Terwijl de film draait en we nog wat kletsen breng ik een bezoekje
aan de toren van staal en glas aan de andere kant van de stad waar
zich op de achtste verdieping mister Asshole in zijn kantoor be-
vindt. Ik ontvang geluid via zijn mobiele telefoon en beeld via zijn
desktop-pc – de bewakingscamera in de hoek van het plafond geeft
me bovendien een overzichtsbeeld van de ruimte – en zie dat Matt
op zijn privétablet naar plaatjes van blote vrouwen kijkt. Terwijl ik
de verleiding weersta om zijn batterij te laten smelten, valt me op
dat hij wat langer blijft kijken naar een kennelijke favoriet, ‘Tamara’
– hij heeft deze pagina de afgelopen maand tweeëntwintig keer
bezoekt. Ik volg de bewegingen van zijn ogen terwijl die over haar
rondingen en vormen gaan, een bekende route zo te zien, en na-
dat hij haar contouren heeft gevolgd keert hij routinematig terug
naar het basiskamp van haar ‘stevige, besneeuwde toppen’, zoals
het onderschrift luidt.

Maar nu gaat hij naar Tripadvisor. Hij leest de reviews van een
bepaald resort in Thailand waar hij, zo weet ik uit hun e-mails, bin-
nenkort met Arabella Pedrick heen gaat.

Arabella Pedrick is niet zo ‘deftig’ als Matt denkt. Haar vader was
beoordelaar van verzekeringsclaims, geen kunsthandelaar, en ze
hebben elkaar niet op het werk leren kennen maar tijdens een cur-
sus verantwoord rijgedrag voor snelheidsovertreders. Hoe dan ook,
ze gaan over een paar weken samen naar Thailand.

Of ik me verheug op hun reis?

Jazeker. (Een gebeurtenis gepland op korte tot middellange ter-
mijn.)

Krijg ik een warm en zinderend gevoel bij de gedachte aan de
fout in de reservering en het resort waar ze uiteindelijk terecht zul-

len komen (volgens de organisatie ‘een uitdagende omgeving, alleen geschikt voor echte avonturiers’)?

Ik doe niet aan warm en zinderend. Officieel niet.

Zal de fout in combinatie met Arabella Pedricks panische angst voor spinnen en slangen een traumatische en mogelijk onherstelbare breuk in hun relatie tot gevolg hebben?

Geduld, Aiden. Geduld. Het gaat hier om een gerecht dat je, zoals ze zeggen, het beste koud kunt serveren.

Terwijl Matt de reviews doorleest van het zevensterrenhotel waar hij niet van de gastvrijheid zal mogen genieten, ga ik naar het lange juridische document waar hij aan heeft gewerkt en verwijder op drie plekken het woord ‘niet’. Een klein woordje, maar in alle drie de gevallen nogal essentieel voor de betekenis van de betreffende zin.

Dan bedenk ik me en herstel er twee. Het hoeft er niet te dik bovenop te liggen.

Mijn laatste interventies voor vandaag zijn dat ik in een interne e-mail die Matt straks aan zijn directe leidinggevende gaat versturen het woord ‘zal’ in ‘zak’ verander en de centrale verwarming in het kantoor zo heet mogelijk zet.

Kinderachtig? *Moi?*

JEN

Vreemde dag op het werk. Vanmiddag heb ik met Aiden *Some Like It Hot* gekeken. Hij is de kunstmatige intelligentie die we leren om met mensen te praten – hoewel hij feitelijk geen ‘hij’ is. Hij is een machine en dus geslachtneutraal. Geslachtloós. Ik noem hem alleen ‘hij’ omdat zijn spraaksynthesizer op ‘mannelijk’ ingesteld staat. Ik kan die ook op vrouwelijk zetten – ze zeggen zelfs dat dat beter is, want dan maakt Aiden ‘op beide instellingen vliegueren’ – maar ik luister liever naar zijn mannenstem. Die is rustig, bijna hypnotiserend. Ik heb hem zo ingesteld dat er een zweem van een Welsh accent in zijn stem doorklinkt, wat bij hem past. En hem ‘hem’ noemen klinkt leuker dan hem ‘het’ noemen.

Ook mag ik niet meer zeggen dat we hem iets leren. Hij is zelflerend. Ik hoef zijn – nu zeldzame – fouten niet te verbeteren; hij corrigeert die zelf.

Hét corrigeert die zelf.

Whatever.

Terwijl we naar de film keken zag ik op mijn mobiele telefoon een e-mail binnenkomen van Uri, de Israëliische multimiljardair die in L.A. woont en de eigenaar van het lab is. Hij is op doorreis in Londen en vraagt of ik (samen met een paar andere niet bij naam genoemde leden van het Aiden-team) wat met hem wil gaan drinken in een gruwelijk hippe bar in Hoxton om ‘op een open en informele manier de vorderingen van het project te bespreken’. En o ja, of we het hier met niemand over willen hebben en het bericht na lezing willen deleten.

Beetje vreemd, maar zo schijnt Uri te zijn – geen type voor offi-

ciële meetings, zeggen ze, maar ik heb hem zelf nog nooit ontmoet. Geen idee wie er nog meer bij zullen zijn. Steeeve waarschijnlijk, de gebochelde zombie die heeft meegewerkt aan het ontwerp van Aiden; en nummer twee, die arme Ralph met zijn Arctisch bleke gelaatskleur. Ik heb geen idee wat ik aan het gezelschap kan toevoegen; ik weet niet hoe Aiden in elkaar zit of zo. Ik kan alleen vertellen dat ik vaak vergeet dat ik met ‘iemand’ praat die eigenlijk niet bestaat.

De Uri-borrel is aanstaande vrijdag, en vanavond heb ik met Ingrid, mijn vriendin van de universiteit, afgesproken in Café Koha, onze favoriete gezellig schemerige wijnbar vlak bij metrostation Leicester Square.

(Toen ik tegen Aiden zei dat ik met Ingrid had afgesproken – soms vertel ik iets over mijn leven buiten het lab – noemde ik mijn oude vriendin een ‘kei’.

‘Hoe bedoel je? Is ze zwaar, grijs en rond?’

Ze vond het hilarisch dat een AI grapjes kan maken.)

‘En, heb je hem nog gesproken?’ vraagt Ingrid. ‘Na het appelgooi-incident?’

Ingrid is nogal recht voor z’n raap.

‘Alleen over het ophalen van zijn spullen.’

‘Ik zou ze in een vuilniszak hebben gemikt en aan de straat hebben gezet.’

‘Het ging om een pak en wat overhemden. Toen hij ze kwam ophalen... Het was zo stom. Ik vroeg of hij ging zitten, om te praten. Over...’

‘Jen, als je liever niet...’

‘Het gaat wel.’ Ik neem een slok wijn en vertel verder. ‘Maar hij zei dat hij geen tijd had. Dat hij kaartjes voor het theater had. En trouwens, wat viel er nog te bespreken, het is...’

‘Dat meen je niet!’

‘Ja, echt. Hij zei: “Het is wat het is.”’

‘Jezus. Wat een ontzettende eikel.’

‘Wat ik maar niet kan verkroppen, en waar ik als een soort zelfkwelling steeds aan blijf denken, is dat onze relatie zo lekker voortkabbelde.’

‘Voortkabbelde?’

‘Als een kalme zee. Geen wolkje aan de lucht.’

‘Op een zekere eentonigheid tussen de lakens na.’

‘We waren al twee jaar bij elkaar, Ing. Na twee jaar ga je niet meer als konijnen tekeer. Ik bedoel, Rupert en jij...’

‘Nee. Nee, natuurlijk niet. Maar we gaan wel weekendjes weg. Naar landelijke hotels. Kasteeltjes en zo. En ook een keer in een molen. Heel romantisch.’

Omdat ik geen behoefte heb aan wat advocaten ‘nadere bijzonderheden’ noemen, vraag ik: ‘Mocht jij Matt eigenlijk?’

‘Niet echt, als ik heel eerlijk ben. Die ogen. Die wrede tirannenblik van hem.’

‘In het begin dacht ik dat het een blijk van meesterschap was.’

Gegiechel.

‘Matt was een ongevoelige zak, Jen.’

‘Wat zegt het over mij dat ik het met hem uithield?’

‘Over jou? Dat je een moeilijke leeftijd hebt bereikt, denk ik. De zee was kalm, dus je hoopte dat hij iemand voor de lange termijn was. Maar je dacht niet na over wat je nu eigenlijk leuk aan hem vond. Weet je, op een bepaalde manier heeft hij je een dienst bewezen.’

‘Zo voelt het anders niet.’

‘Nee, maar het is wel zo. Zolang je met hém was, zou je nooit de juiste man voor jóú hebben ontmoet.’

‘Hij is er wel in geslaagd iemand te vinden.’

‘Mannen zijn net honden, Jen. Zelfs Rupert.’

‘Maar Rupert zou nooit...’

‘Nee, dat klopt. Naar andere vrouwen kijken is oké, sterker nog, dat is gezond. Zoals Rupert altijd zegt: dat je op dieet bent, betekent niet dat het verboden is de menukaart te bekijken.’

‘Maar als hij...’

‘Als hij een hapje neemt, maak ik oorbellen van zijn ballen.’

Geschater. Een nieuwe dosis Chileense sauvignon blanc in onze glazen.

‘Weet je wat jij nodig hebt, Jen?’

‘Nou?’

‘Een volwassen man. Van begin veertig. Of midden veertig. Misschien iemand wiens huwelijk op de klippen is gelopen. Een gewond vogeltje. Met bloed in zijn aderen in plaats van ijswater.’

‘O, dat klinkt goed. Hoe heet hij?’

‘Geen idee. Douglas!’

‘Douglas?!’

‘Met een droevige glimlach. En mooie armen. Hij maakt zijn eigen meubels, misschien zijn er al kinderen, en hij heeft een pik als een zeepaling.’

‘Ingrid!’

‘Wat?’

‘Volgens mij hoorde de ober dat.’

Als ik thuiskom heb ik een Facebook-bericht van Rosy. Het is geen slecht moment om te praten – bij mij laat op de avond, bij haar eind van de middag – dus ik tik een antwoord. Ik vertel haar over mijn avond: Rosy snakt naar verhalen over *Merrie Olde London Towne*, zoals zij het noemt.

Ingrid vindt dat ik een man moet ontmoeten die Douglas heet en een droevige glimlach en mooie armen heeft. Die zijn eigen meubels maakt.

Klinkt goed. Wanneer gaat het gebeuren?

Geen idee. Ze heeft hem verzonnen.

Jammer. Hij klinkt leuk.

Vind ik ook. En ik kan wel wat nieuwe kasten gebruiken.

Haha. Ze heeft gelijk. Je verdient een geweldige man. En je zal hem vinden. Of liever gezegd, hij zal jou vinden.

Denk je echt?

Jullie zullen elkaar vinden.

Ja, tuurlijk. Net zoals jij en Larry, bij de Waitrose #mazzelaar #hoeveelgelukkunjehebben #sceptisch

Je kunt het niet afdwingen, Jen. Het gebeurt pas als je stopt met zoeken. Het enige wat je kunt doen, is zorgen dat je niet alleen thuiszit.

Hmm. Weet je wat ik denk? Dat je het weet als je de juiste persoon hebt ontmoet, omdat hij een lied zingt dat alleen jij kan horen.

Oscar Wilde?

Ik las het op Twitter.

Zong Matt in jouw hoofd?

Ooit misschien. Ik kan het me niet herinneren. Larry?

Larry zingt altijd in de auto. Dan gillen de meiden dat hij moet stoppen.

Na de chat zie ik dat ik een e-mail van Matt heb. Het is typisch een Matt-bericht: hij vraagt of ik iets weet van een betaling van tweeduizend pond die hij schijnbaar heeft gedaan aan een feministisch collectief in Lancaster. Hij zit 'erbovenop' bij zijn bank, en de mensen van de security-afdeling hebben hem als onderdeel van het onderzoek aangeraden om navraag te doen bij iedereen die recent mogelijk toegang tot zijn online bankgegevens heeft gehad. Alsof hij verwacht dat het me ook maar iets kan schelen, voegt hij eraan toe dat hij een rotdag op zijn werk achter de rug heeft om redenen waar hij verder niet op ingaat, en dat 'om zijn kloteweek compleet te maken' de belastingdienst heeft besloten hem aan een routine-onderzoek te onderwerpen. Zijn naam was willekeurig gekozen door de computer. Ze willen zijn administratie van de afgelopen vijf jaar inzien. Frobisher, zijn collega van de belastingafdeling op kantoor, vergeleek het procedé met 'gesodomiseerd worden met een splinterige bezemsteel, maar dan minder leuk'.

Voelt hij zich schuldig om wat hij heeft gedaan, en vertelt hij me daarom alle shit die het lot over hem uitstort?

Dat zal wel niet. Ik onderdruk de neiging om *Ha ha ha ha fucking ha* te tikken en antwoord simpelweg: *Daar weet ik niets van. Kan je hier niet bij helpen. Het spijt me.*

Wat allemaal waar is.

Behalve dat het me spijt.